

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἐξοχήν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χάριν ἡμῶν ἐκπαίδευσίς καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀξιόστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ
Ἑσωτερικοῦ : Ἑξωτερικοῦ :
 Ἐτήσια . . . . . δρ. 8.— Ἐτήσια . . . . . φρ. 10.—
 Ἑξαμηνος . . . . . 4,50 Ἑξαμηνος 5,50
 Τριμηνος . . . . . 2,50 Τριμηνος . . . . . 3.—
 Ἄν συνδρομαὶ ἀρχοῦναι τὴν 1ην ἐκαστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ: 1878
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
 Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσωτερ. λ. 10. Ἑξωτερ. λ. 15
 Φύλλα προηγούμενων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
 πωροῦνται ἕκαστον λεπ. 25
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Ὅδὸς Ἐδερῶδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βασιλικόν

Περίοδος Β'.—Τόμος 19ος Ἐν Ἀθήναις, 15 Σεπτεμβρίου 1912 Ἔτος 34ον.—Ἀριθ. 42

ΠΕΤΡΟΣ ΡΙΟΝΣΑΙ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ANDRÉ VALDÈS)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΑΕ' (Συνέχεια)

Ὁ ὠραίος Ροβερικέ ήτο δειλότατος. Διὰ τοῦτο ή διά χλωροφορίου δολοφονία ήτο τὸ ἀγκυρόν του σύστημα. Ἀλλά δὲν ήμπόρουν ὡς τώρα νὰ τὴν ἐπιχειρήσῃ, διότι ὁ Πέτρος, φρονίμως, τὸν ἐπόσχε διρκῆς.

Ἀπῆλῶ, ὁ Σάρδας ἔβλεπε τώρα μὲ μεγάλην του ἐκπλήξην τὴν αἰωνιδίαν μεταβολὴν τῶν διαθέσεων τῶν χωρικῶν πρὸς τὸν συνταξιδιώτην του.

Τὸν εἶχαν περιτονοχίσῃ, τοῦ ἐσφιγγαν τὸ χέρι, τοῦ ὠμιλοῦσαν, ἐκαίνας δέ, μὲ τὴν βοήθειαν τῶν ὀλίγων ἰσπανικῶν λέξων ποῦ εἶχε μάθῃ, προσεπάθει νὰ συνεννοηθῇ, ἀλλὰ χωρὶς νὰ τὸ κατορθώῃ τελείως.

Ὁ Πέτρος εὐρίσκει ἓνα πατριώτην.

— Στάθῃτε, εἶπεν ἔξερνα ή ταῖνα, νὰ πᾶω νὰ ζυγνίσω τὸν πουλπέρο' (τὸν ξενόδοχο.)

Ὁ τὸν εἶχαν περιτονοχίσῃ καὶ τοῦ ὠμιλοῦσαν... (Σελ. 365, στ. α')

— Ἐρεῖ γαλλικὰ αὐτός; ἤρώτησεν ἓνας γκῶσσος.

— Ἐ, διάβολε! ἀφοῦ εἶνε Γάλλος ὁ ἴδιος!

— Ἀλήθειᾳ; Τί τύχη! Τρέξε γρήγορα, Μανουέλα!

Μόλις ἐπέρασεν δύο λεπτά, καὶ ή ταῖνα ἐπανήλθεν ἀκολουθουμένη ἀπὸ ἓνα ἀνθρωπιν ἡλικιᾳ, μὲ πυκνά, ἀτακτα μαλλιά καὶ γένεια. Δὲν διέφερε καθόλου ἀπὸ ἐκείνους ποῦ τὸν περιτονοχίσαν' ἐφορούσε μάλιστα καὶ τὸ τσουλιπᾶνι, τὸ ἐγγῶριον παντάλονι, ἐν εἶδος βράκας.

— Ἀλήθεια, κύρ Ἀντώνη, εἶσαι Φραντζέζος; τὸν ἤρώτησαν.

— Ναι, εἶμαι, ἀπεκρίθη χαλαρῶς ὁ πουλπέρο'· μὰ λείπω τόσα χρόνια, ποῦ δὲ θυροῦμαι πᾶ λέξι.

— Πόσα χρόνια εἶσαι ἐδῶ;
 — Μὰ κερμιὰ πηννητοριά...
 κ' ἐγὼ δὲν ξέρω καλά-καλά.

Ἐφαίνετο σατισμένος ἀπὸ μεθύσι, τὸ ὅποῖον δὲν εἶχε ξεθυμᾶν, ἀκόμη αρκετᾶ. Ἀλλὰ μόλις ἤκουσε τὸν Πέτρον νὰ ὀμιλῇ, εἰ φύγγει τῆς μηρικῆς του γλώσσης; τὸν ἐγαλθάνισαν, τὸ μεθύσι τοῦ ἐπέρασεν ἀμέσως καὶ ἀνέκραξε μὲ χαράν:

— Τί ὠραία! ἀκούω! ἐνοῶ!..
 Κι' ἀπὸ ποῦ εἶσαι, κύριε;

— Εἶμαι ἀπὸ τὸ Παρίσι.

— Καὶ τί γυροῦστε δῶ πέρα; νὰ σκοτωθῆτε; — Γιατί;

— Γιατί ὅλοι αὐτοὶ ποῦ βλέπετε, εἶνε ἰκανοὶ νὰ σᾶς σκοτώσουν, ὅπως καὶ νὰ σκοτωθῶν γι' ἀγάπῃ σας. Δὲν ἐλάματε φρόνιμα νὰ ἔλθετε μόνος σας εἰς αὐτὸ τὸν τόπο.

— Ἐγὼ σύντροφο... μὰ δὲν τὸν βλέπω τώρα.

— Μήπως εἶνε ἓνας Ἰσπανός;
 — Μάλιστα, Ἀνθελούσιος...

ἀπὸ τῆ Γρενάδη, νομίζω. — Τότε, μὴ τὸν ἐμπιστεύεσθε! Ἴπὸ ὀλίγου, μισοκοιμισμένος, ἀκούσα ἓναν Ἰσπανὸ νὰ μιλᾷ μὲ δύο γκῶσσους ποῦ εἶ, τι ἔσθασαν. Τοὺς ἐμπόδισε νὰ μπῶν μέσα καὶ τοὺς

Ὁὶ γκῶσσοὶ τὰ ἤκουσαν μ' ἐκπλήξην... (Σελ. 366, στ. α')

ἐπρότεινε νὰ τοῦ σκοτώσῃν κάποιον, ἀλλὰ δὲν ἐσυμφώνησαν εἰς τὴν τιμὴ νὰ, ἀκόμα παζαρεύουν.

— Ὁ κάποιος αὐτός πιθανὸν νὰ εἶμαι ἐγὼ, γιατί ὁ σύντροφός μου ἔγεινε ἀφαντοῦς ἰσα-ἰσα τῆ στιγμῇ ποῦ μὲ εἶδε σὲ κίνδυνον.

— Μὰ τί ἤλθετε νὰ κάμετε ἐδῶ;

— Μὲ πῆρε αὐτός γιὰ νὰ μὲ πᾶῃ εἰς τὸν πατέρα μου, ποῦ καθὼς μεθ' εἶπε, εἶνε συνέταιρός του σὲ μιᾶ ἐστάντσια πρὸς τὸ μέρος τοῦ Μεγάλου Σακῶ.

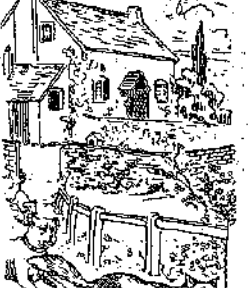
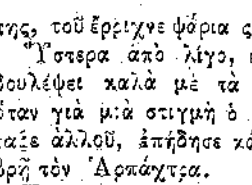
— Εἶσθε λοιπὸν χωρισμένος ἀπὸ τὸν πατέρα σας;

Μὲ λίγα λόγια, ὁ Πέτρος διηγήθη εἰς τὸν κύρ Ἀντωνῆν τὴν ἱστορίαν του καὶ προσέθεσεν:

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΟΥΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. (Συνέχεια)

Εκλείσε τα μάτια της και κράτησε την αναπνοή της όσο μπόρεσε. Όταν έφθασε κοντά ο άνθρωπος και το χειραμάξι, ο άνθρωπος λέει:

— Μπρά! μιά φόβη αλεπού!

Την έπληξε από χαμώ και την έριξε άπλωτο στα ψάρια, με το σκοπό να πουλήσει το τομάρι της όταν θα έφθανε στην πόλι.

Ο Αρπάχτρας όμως άρχισε να τρέχει πίσω από το χειραμάξι και οι σίγα — σίγα ή Μαργιόλα, με τα πσινα πόδια της, του έριχνε ψάρια στον δρόμο.

Υστερα από λίγο, εκέσθη διείχε δουλέψει καλά με τα πόδια της, και όταν για μιά στιγμή ο άνθρωπος εκύταζε άλλοι, άπλήθησε κάτω κ' έπληγε να βρή τον Αρπάχτρα.

Τον εύρησε με την κοιλιά παραφουσκωμένη και αυτό της άνοιξε περισσότερο την όρεξη.

— Πού είναι το μερίδιό μου; του λέει.

— Έδώ, άπαντά ο Αρπάχτρας και της δείχνει μιά καλή μικρή σίβη από ψαροκόκκαλα, καλά παστρωμένα.

Έπλήξω πως θα εύχαριστήθης με αυτά. Είναι έξοχα.

Και αφού έπε αυτά τα λόγια, ο Αρπάχτρας έφυγε γρήγορα.

— Χμ! λέει ο Βασιληάς, χαϊδεύοντας τα

γένεια του. Αυτά είναι τα παράπονά σου; — Όχι, λέει ο Σαντεκλαίρ. Μιά άλλη φορά πάλι, ο Αρπάχτρας και η Μαριόλα έπληγαν στο σπίτι ενός χωρικού, επειδή ήξεραν πως αυτός είχε σφάξει εκείνο το πρωτό ένα παχύ γουρουνάκι που θα το τρώγανε μιά χαρά. Το γουρουνάκι κρεμότανε 'ς ένα κρεμαστόρι κοντά 'ς ένα ανοικτό παράθυρο. Η Μαριόλα έμπήκε απ' εκεί και τώρριξε όλο στον Αρπάχτρα. Έπειτα επήδησε από ένα άλλο παράθυρο κ' έπεσε μέσα στην αυλή, πολύ κοντά στο κοματάκι των σκυλιών.

Τα σκυλιά έχυθησαν επάνω της και αναγκάσθηκε να το βάλει στα πόδια για να σωθή. Όταν τα σκυλιά που είχαν μείνει πολύ πίσω, έγύρισαν πάλι στα κοματάκια τους, ή Μαριόλα ξαναγύρισε πίσω για να βρή τον αντίτροφό της.

Αλλά δεν είδε πουθενά το γουρουνάκι κ' ο Αρπάχτρας ή τον τόσω φουσκωμένους, που ένόμιζες πως θα σκάσει.

— Δέ μου σύλαξες ούτε ένα κοματάκι; ρωτά ή Μαριόλα καταθυμωμένη.

— Πώς, βέβαια! άπαντά ο Αρπάχτρας και της δίνει το κρεμαστόρι.

— Έσύ τί έχεις ν' άπαντήσης 'ς αυτά; έρωτά ο Βασιληάς κυτάζοντας τον λύκο.

— Σταθήτε! άκόμη δεν τελείωσα, ξαναλέει ο άσβος προτού νάπαντήση ο λύκος. Για όσα κακά έκανε ή Μαργιόλα άλλοτε, σήμερα μετανόησε. Έγινε καλογρηά. Άφησε τον πύργο της κ' έχτισε ένα κελλί. Τρώει μόνο μιά φορά την ήμέρα, κάνει σκληραγωγία, είναι ντυμένη σαν άσκητής και από τή μετανόιά της; έχεινε άδύνατη και κίτρινη.

Έκείνη τή στιγμή ανέσθηκε ένας κρότος έξω. Άνοιξε ή πόρτα και μπήκε μέσα ο Σαντεκλαίρ, ο κόκκορας, μαζί με όλους τους συγγενείς του. Όλοι έκλκιαν.

Στή μέση της συνοδείας ήταν ένα νεκροκρέββατο κ' επάνω 'ς αυτό ήταν ξαπλωμένη μιά κοτούλα, καταξοχισμένη κ' άδύνατη, χωρίς κεφάλι. Αυό κοκκοράνικα επήγαιναν το ένα δεξιά και το άλλο άριστερά με άναμμένα δαδιά για νεκρικές λαμπάδες, και άναστέναζαν και θρη-

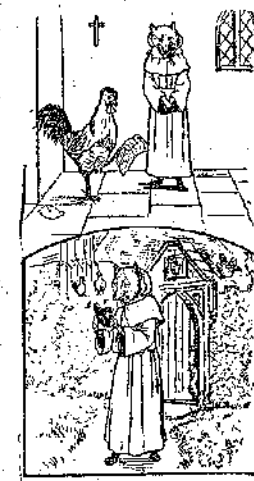
νολογούσαν και κτυπούσαν τα στήθα τους.

— Άχ! άχ! Μεγαλειότατε, λέει ο Σαντεκλαίρ με κλάματα κυτάζτε τή της έκαρε τής κακομοίρας τής κόρης μου τής Ποδαρούς, ή Μαριόλα ή αλεπού.

Η γυναίκα μου κ' έγώ αναθέψαμε αυτή την εποχή μιά βλόκληρη ζήλευτη αίκογένεια από δέκα ώραια κοκκοράνικα, γεμάτα χάρες και παλληκαριές, και δεκατέσσερες χαριτωμένες πουλακίδες. Έζούσαμε πολύ εύχισμένοι με μεγάλη ασφάλεια μέσα στο κυτέτσι ενός μοναστηριού, που είχε γύρω γύρω μεγάλες τοίχους, μαζί με έξη μεγάλους σκύλους; για να μās φυλάνε. Η Μαριόλα πολλές φορές έδοκίμασε να μπη μέσα, αλλά οι σκύλοι την έκουνηγούσαν και κάπου κάπου τής εξέσχιζαν το τομάρι. Μιά μέρα μās είπαν, ότι ή Μαργιόλα έκαλ ογέρεψε και ότι ώρσιόσθηκε να μη φάη ποτέ της κρέας.

Την άλλη μέρα ήρθε στην πόρτα κ' έχτύπησε το κουδούνι. ήθελε να με δη έπειδή, όπως έλεγε, είχε να μου δώση ένα γράμμα εκ μέρους του Βασιληά. Τής είπα λοιπόν να περάση στο Όμιλητήριο και πήγα κ' έγώ. Ηταν ντυμένη σαν άληθινή καλογρηά, με κόσο, με πελέρινα, με κουκούλα κτλ. και είχε ένα όφρος αίμιο και μισοκαθμωίσο.

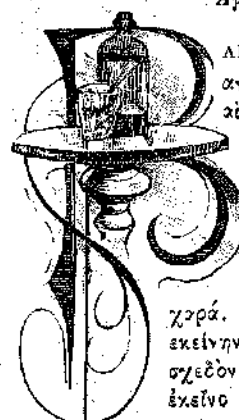
(Έπειτα συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΗΣ.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΚΑΣΤΑΝΑΣ

Αγαπητοί μου,

ΑΕΠΩ μίαν τεραστίαν διαφοράν εις το αίσθημα, με το όποιον υποδέχονταν τον καστανά τον πορτα και οι μεγάλοι. Το αίσθημα των παιδιών ειπε μόνον χαρά. Μόλις ανέσθεν εκείνη την τραχηλάν και σχεδόν άναρθρον κραυγήν, έκλεινο το «κάστν'στα!», που πρέπει να σημαίνει «κάσταν' ζεστά!», τα παιδιά κάνουν σαν τρελλά. Προχθες το άκουσεν έξοφρα ή μικρά μου κόρη και, επειδή ήτο το πρώτον έφέτος, από την συγκίνησίν της, από την τρέλλαν της, δεν είχε ούτε την δύναμιν νάνοιξη την πόρτα του γραφείου μου... Ηκούσα την αγωνιώδη της φωνήν και ήναγκάσθη να σηωθώ και να τής ανέξω μόνος μου, έχι χωρίς φόβον μήπως έπαθε τίποτε.

— Μα τί είναι; την έρωτώ. — Κάσταν'να! με άπαντά' δεν άκούς; Έλα, έλα! δός μου γρήγορα, δεκάρα νάγοράσω!.. μα γρήγορα! θα μεύ φύγη!.. Έλα! θα σου δώσω και σένα. Δεκάρα!..

Οι βιαστικί όργουν περισσότερο, το ξύψετε αυτό. Άκριβώς δίδει τους λείπει ή ψυχραιμία. Έχω στο τραπέζι μου

ένα κουτάκι, εις το όποιον βάζω τα λεπτά μου. Το επιάσαμε μαζί και οι δύο και το αναποδογυρίσαμεν. Έγυρθεκαμεν δεκάρα, αλλά δεν υπήρχαν παρά είκοσάρικα και μιά πεντάρα. Έψαχνα έγώ, έψαχνε ή Λουλούκα, και ο καστανάς περνούσε: — Κάστν'στά!.. — Πρήγορα! γρήγορα! και θα μεύ φύγη!.. — Έλα, πάρε το είκοσάρικα και σου δίνει ρίστα. — Μα δεν έχεις δεκάρα; — Όχι. Να μιά πεντάρα! — Δέ φθάνει! — Α, νά!!

Τελος πάντων! έν από τάνικελ εύρηθη δεκάλεπτον. Μά στραβοί έλιστα κόση έδρα; Η Λουλούκα το άρπάζει και τρέχει εις το υπαλκόνι με άγωνίαν:

— Καστανά, στάσου!

Την άκουσε τάχα ο καστανάς; Μ'αυτή την έλπίδα, ή Λουλούκα κατωκυλά τή σκάλα και βρισκαται στην έξωπορτα. Έγώ περιμένω άπάνω... Περίμένω, περιμένω... τίποτε! Μετά πολλήν ώρα, βλέπω με ή Λουλούκα νάναβαίνει, κατωφιασμένη, καταλυπημένη σχεδόν με δάκρυα στα μάτια.

— Σούρωγε; — Πάι!.. Και τώρα; ποιος ξέρει αν θα ξαναπαράξ ή άλλος; — Βλέπεις τί κάνει ή βια; Άν δεν έικνες έτσι σαν τρελλή!..

Δεν έπρόφρασα νάποτελειώσω την διδασκαλίαν μου:

— Κάστν'στά!!

Άλλες γαιτανάδες, ή έ είπες, περνούσε. Αυτή τή φορά ή Λουλούκα, με τή δεκάρα της, έτραβεν έγκαίρωσ, και σε λίγο νά, επερίφει τραχήτη, γείατη, χαρούμενη, με τα χεράνικα και τις τσέπες της ποδιάς γεμάτα νάστανα ζεστά.

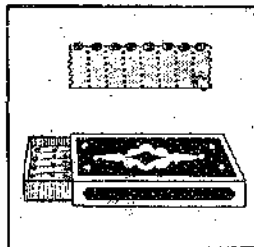
Ηταν τα πρώτα... Τα μετράει και όλοι της λένε «και του χρίνου». Και γελά ή μικρούλα, και φαίνεται τόσο εύτυχισμένη, σα να της χάρισαν τον κόσμο! Κι' ασ μίν έφαγε παρά δυό μόνον κάστανά, που το ένα μάλιστα τής έτυχε χλιασμένο... Άλλά τί την μέλει! Έχει αυτή κέρσ να φάη και να χορτάσχη!.. Φθάνει που ήλθεν ο καστανάς, φθάνει που ήλθεν ο χειμώνας, και θάρχισα σε λίγο το σχολείο. Μήπως κάθε πρωί ο μπαμπάς δεν θα τής δίνη μιά δεκάρα και δεν θα γερμίζου κάστανα ζεστά τή χεράνικα και ή τσεπούλας τής ποδιάς;... Ω, και τή χαρά και εύχία! πόσο μικρα πράγματα άρκουν διά να σε κάρουν! Είσαι διαμάντι πολύτιμον, και όμως σε φέρνει μέσα στο τσεούλι του ο μαυρός και ρυπαρός καστανάς που έρχεται όταν φεύγουν τα χελιδόνια!..

Έμένα όμως με πιάνει μελαγχολία, όταν άκούω για πρώτη φορά την κραυγήν που χαρπίζει και άναστατώνει τον μικρόκοσμον: «Καστν'στά!..» Ά, δεν μεύ άρέσει καθόλου να φύγουν τα χελιδόνια και να έρχωνται οι καστανάδες! Διά να φύγη μαζί των το καλοκαίρι και νάρχεται ο κακός χειμώνας ο άγριος, με τα κρύα του, με τα χιόνια του, με τους ρευματισμούς του, με τες αρρώστιας του!.. Τίποτε απ' αυτά δεν συλλογίζονται τα εύτυχισμένα παιδιά. Οι μεγάλοι όμως τόσο παρασυλλογίζονται. Διά τοτο έχω τόσο μεγάλην διαφοράν το αίσθημα, με το όποιον υποδέχονται τον καστανά τον πορτα και οι μεγάλοι...

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΘΑΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Περίεργα σπέρτα

Τα μεταχειρίζονται εις την Άνατολήν και εις Παλαιστίνην. Είνε χάρτινα, άνάπτουν χωρίς φλόγα και χρησιμοποιούν μόνον εις τους καπνιστάς διά την πίπαν ή το τσιγάρον των. Κ' έδω έδοκίμασαν να τα εισαγάγουν, αλλά δεν εκρίθησαν πρακτικά ναί άγκατελειφθησαν.

Του κ. Ε. Ευστρατιάδου, του συνεργάτου μας "Εφίλον"

“ Τ' ΑΞΕΧΑΣΤΑ ”

πολούνται εις το Γραφείον μας, έξαιρετικώς διά τους συνδρομητάς μας, 1 δραχμήν μόνον, και ταχυδρομικώς άποστελλόμενα φρ. 1,10.

Έβδομαδιαίοι Διαγωνισμοί

α) Παίγιον

Εσάλη υπό τής Ζερφυτίδος

ΑΑΜ	ΔΑΣ	ΝΙ	ΤΡΟ
ΛΕ	ΚΑ	ΛΙ	ΠΙ
ΟΝ	Ο	ΠΑ	ΡΑ
Π	Ω	ΣΛΥ	ΚΑ

Νά συνδρομηθώσιν οι συλλαβί άδται, ώστε να σχηματίσουν: πόλις τής Έλλάδος, ζήθος, έρτατον και στρατηγόν Σπαρτιάτην.

β') Δημώδες Αίνιγμα

Εσάλη υπό Γουλίας Πολυκαριδου

Πράσινος ο κύργος, Κόκκινα τζαμάκια, Μέσα κατοικούνε Μαύρα άραπάκια.

γ') Μαγική Εικόνα

— Το πορτομόναι μου! Άχ! καλέ, που είναι το πορτομόναι μου!

Αήλωσες: Αί λβσεις—δανδήποτε ζητημάτων του αυτού φυλλαδίου, — συνοδεύονται υπό ενός μόνον δεκαλέπτου γραμματισμού.

Δύσεις του 40ου φύλλου

α.) Το γράμμα "Αλφα.—β.) Μιλάνον, Βενετία, Ρώμη, Τουρνον.— γ.) Φθειρουν ήθη χορηστά όμιλία: κακαί.

Ιδς τόν 'Ο- δηγόν του Σελίς ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ Συνδρομη- του, Κερ. Β

Ο ένδοξος θάνατος του άεροπόρου Καραμανλάκη, του πρώτου Έλληνα...

Είπε αλήθεια δι πότε έπανα- σταται ή νικημένη Φύσις κι' έχομε τότε νέα θύματα...

Κι' αν άφρισε κι' αν φούσκωσε ή θάλασσα, να σε δεχτή στην κρύα της...

ΕΠΙΤΑΦΙΟ ΣΤΟΝ ΝΕΟΝΙΚΑΡΟ

Κι' αν άφρισε κι' αν φούσκωσε ή θάλασσα, να σε δεχτή στην κρύα της...

ΜΙΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Αγαπητή μου Διαπλάσις, Σήμερον δλόκληρη ή Ελλάδα πενθεί...

Οι την παντοδύναμη. Κι' ή Φύσις αντί- σκεκόταν. Δεν θέλει ν' άπακαλύψομε, να πάρωμε τή μυστήριά της...

Είπε αλήθεια δι πότε έπανα- σταται ή νικημένη Φύσις κι' έχομε τότε νέα θύματα...

Κρητικοπούλα

ΣΤΗ ΜΝΗΜΗ ΕΝΟΣ ΠΡΟΜΑΧΟΥ

ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΣ ΑΕΡΟΠΟΡΟΥ ΑΛΕΞ. ΚΑΡΑΜΑΝΛΑΚΗ

Πένθος βαρύν μας σκόρπισε, ώ ήρωα του αιθέρα, 'Ο εαφνικός σου θάνατος, και κάλλιο έ-

Που μάθαμε την τραγική ή μά κι' ένδοξή σου πτώσις [ου πτώσις] Ποτέ της νά μ'ήν έσωσε στη γή νά ζημι- [ρώσις]!

Κάλλιον ό "Ηλιος νά σβύνει, να χάνονταν [τ' άστέρια] Και τή Φεγγαρίο δάμαρ να γυρίε 'στά [αιθέρια]

Παρά που σένα χάσαμε, χρυσόφτερο γε- [ράκι,] Καμάρι της πατρίδας μας, κλεινέ Καρα- [μανλάκη.]

Γιατί είσαι ό πρώτος, ήρωα, ναί στην [Ελλάδα] ό πρώτος Που για νά διώξης άπ' τή γή της άγνοιας [τό σκότος,]

Τά νειάτα σου θυσίασε και τέλος τή ζωή [σου.] Μά έννοια σου, ήσυχασε, γλυκά-γλυκά [κοιμήσου]

Και δέν θά λημονήσωμε τή ένδοξή ένο- [μά σου.] Πραγματικά θά κόνωμε σε λίγο τή δνει- [ρά σου.]

Ναί!.. σ' όρκιζόμαστε, ήρωα, πώς άπ' [αυτή τή μέρα]

Δέν φτάνομε στο ύψος σου τή λίγα αύ- [τά τραγουδία..]

Και τώρα μετς οι Έλληνες, όλοι άπ' ά- [κρη] σ' άκρη Για τόν μεγάλο μας νεκρό άς χύσωμε [ξένα δάκρυ]

Κι' άς μ'ήν εσχάσωμε ποτέ, πώς μ'ας [Ιδέας θύμα,] Στή γαλανή τή θάλασσα ήρθε άκαιρα τή [μνήμα!..]

Αθανάσιος Διάκος

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΦΟΝΕΥΘΕΝΤΑ ΗΡΩΑ

Θέλω κι' έγώ να κλαύσω τόν ένδοξον νεκρόν... Είχα πάρει τή βιβλίον μου να μελετήσω...

Θέλω κι' έγώ να κλαύσω τόν ένδοξον νεκρόν... Είχα πάρει τή βιβλίον μου να μελετήσω...

Υπερήφανος διέσχίσε τούς γαλανούς αιθέρας με τή μέτωπον ύψηλά, με τή βλέμμα του πληρές 'άπό τήν μέσην της κατακτήσεως...

Και τώρα, σιωπηλός και άκίνητος κεί- ται εις τή λευκόν του φέρετρον ποτέ...

Μέσα εις τή λευκόν του φέρετρον άνα- παύεται ή άτρόμητος νεκρός, και τήρα με άνθη τόν ραίνουν όλοι, με άνθη και με δάκρυα...

Πρό τών τιμών τας όποιας Σου άποδι- δουν όλοι οι έπίσημοι του έθνους μας, ταπεινή θά έχον θέναν τή δάκρυα...

Πρό τών τιμών τας όποιας Σου άποδι- δουν όλοι οι έπίσημοι του έθνους μας, ταπεινή θά έχον θέναν τή δάκρυα...

Πρό τών τιμών τας όποιας Σου άποδι- δουν όλοι οι έπίσημοι του έθνους μας, ταπεινή θά έχον θέναν τή δάκρυα...

θουσιώδους, καρδίας Έλληνίδος παρθέ- νου' είνε ό φόρος σεβασμού, θαυμασμού και λατρείας τόν όποιον όλοι αι νεαράι κόρηι τής 'Ελλάδος σου προσφέρουν...

Ναί, ναί, θέλω κι' έγώ να κλαύσω τόν ένδοξο νεκρό.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Η Μαμά: — 'Ονειρώδες Βάλς, πρόσθε καλά, άμα φύγω να μ'ήν π'ες στη φίλη σου, γιατί είνε κακομαθημένη.

Ονειρώδες Βάλς: — 'Ελένη! Έλα σύ να παίξωμε, γιατί ή μαμά μου δέν μ' άφρισε να έλλω έγώ, επειδή είσαι, λέει, κακομαθημένη.

Ο κύριος έδωκεν εις τόν Κουρτιοκεφαλάκη ν' άγροσθή ένα τεχνέ, και άμα τόν έφερε, τόν ηρώτασε: — Τόν είδες, αν τρέχη; Και ό Κουρτιοκεφαλάκης: — Άν τρέχη, θά έργάζομαι καθάλα.

ΑΛΗΘΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Αθήναι, 38, όδός Ευρυπίδου τήν 12ην Σεπτεμβρίου 1912.

ΙΔΟΥ τί άπαντά ή Σανθή Μουμέ εις τήν άπορίαν της Μινών: — 'Σ τή σήμερόν σου φύλλο, είδα να ρωτά ή Μινών τι έννοιαι τή Παράμυθ' μου. — 'Ηθελα να παραστήσω τήν άπογοήτειά σου...

Είχε εις τόν 'Εξόριστον Βασίλην! 'Επι- τυνε δεύτερος εις τόν Διαγωνισμόν τής Σχολής τών Δοκίμων και κατετάχθη. Θεσηρότατα συγγραφήματα, και νά βγή πρώτος!

Επίσης και ό φίλος μου Εμπνευστικός είνε μεταξή τών λαμπρών επιτυχόντων. Τά ίδια εγκάρδια συγγραφήματα. Ευγε στα καλά μου παιδιά που με βγαίνουν άσπυροπράσινα!

Πολύ ώραιαις έπιστολάς μου έστελιαν αυ- τήν τήν έδοξιά σου και οι έξής: Παύλοσ Αγγελος, Σημάια τού Αβέωσφ, Φλοισβος τής Θαλάσσης και Ένδοξος Νίκη.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ. 'Εγυρίονται: «Νοκτερινές Ιστορίες» τού Ρόδου Μοσχολόημα — «Μιά βραδιά» τού Μοναστηριακού τού Λεοβάνου — «Τό κανόνι- λάκι» τής Αλαιοσαϊνής Μεξικάνας — «Η κορμωμένη ποδιά» τού Παρηγόρου Αγγέλου — «Περασμένα Μεγαλεία» τής Σημάιας τού Αβέωσφ — «Ευφύια» τής Υιούσης Στοιχής — «Χαιρνίδι τού χωριού» τής Βάρκας τού Κα- νόρη — «Πανηγυριστική έμπνεύσα» τής Η- ρωίδος τού 21 — «Από Αεύκωμα Μ. Μιστι- κών» τού Αθανασίου — «Περίπατος» τού Πε- ρσέως — «Τό συννεφάκι» τής Μονώσσης — «Περίγραφή» και «Εγχαίτα» τού Έλληνικού Ούραου.

Απορρίπτονται: «Ο Γέρου-πλάτανος» (ώρατον) κριμα που είνε τόνον έπτενές!) — «Δόκος και Πελαργός» (άδοκιμοι οι στίχοι) — «Οι τρεις Ρομελιώτες» (άκατάλληλοι) — «Οι ήρωες τών αιώνων» (το έλαβα άργά, δέν θά δημοσιεύσω άλλα περι Καραμανλάκη και μη σου χαλαρώσω) — «Ο έρμος» (πολύ θλιβε- ρόν) — «Τα τέταρα θάματα!» — «Ο θάνατος τού Σιχαρτέους» (καλύτερον τού θέματος) — «Δύο παροιμίαι» (γνωστότατα.)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ. Νέα ψευδώνυμα: Έλληνική Σημάια α. (Χ.Τ.) Απονοος Χατήρησους, α. (Χ. Η.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ. Μικρά Μυστικά επιθυμούν ν'άναλλά- ξουν: ό Φωτισσιέφανος (0) με Έλληνικήν Καρδίαν, Μελαχροινή Έλληνοπούλα, Σανθή Μουμέ, Γλυκοσάρα, Τούτχτραν — ή Μπαροτοκαπνιστική Γαλανόλευκη (0) με Μελαχροινή Έλληνοπούλα, Ρόδου Μοσχολόημα, Ονειρώδες Βάλς, Κρητικοπούλα, Τούτχτραν — ή Αττική Δούσι (3) με Κρη- τικοπούλα, Αθανάσιον Διάκον, Δοξαμένην Γαλανόλευκην.

Η Διάπλάσις άσπάζεται τους φίλους της: Έθνομύθ Σύμβολον (ευχαριστώ δι τόν όρατόν χαριστήριόν) Αθήν τών Έλαιδων (βραβεϊόν έστειλα) Μπαροτοκαπνιστική Γαλανόλευκην (καλώς νά έλθης, σε περιμένω) Έλληνοπούλα Σημάια (χαίρω δι τή γνωσίαν σου ευχα- ριστώ δι τή ζεσητότητα) Ρέμα τού Δυ- σπόρου (έστειλα ό κ. Π. σου άπάντησον ίδι- αιτέρως) Σωφορέταν (δός σου ό θεός που δέν έπάδατε καρμίαν ζημίαν!) Αττική Δύ- σον (ώρατα μου περιγράψες τή Δούνα Παρά) τού Παύλου αί περι ών έρωτας ονομάζονται Κόκκα και Δουλόκα τή ψευδώνυμα των Χριστό Παύλου και Χρυσή Μάσκα, παρ'όχινα στα πλέον, θά άλλαξωμε) Βάρακ τού Καρδίου (και αί δύο άπορίαι σου έλύθησαν πλέον) Α- κναερίνην και Φονεϊνήν Ε. Ν. (θα μου στεί- λετε μερικά ψευδώνυμα τής άσεσκείας σας να διαλέξω, και άπό μίαν δραγμην καθέμια έτσι γίνεται) Ρόδου Μοσχολόημα (έστειλα) Α- κηγόρου τής Νεολαίας (πολύ καλά τή είπες, σαν δικηγόρος!) Ρόδου Π.Δ. (προς τή παρόν δέν υπάρχει γόρος όλα τά φυλλάδια, μέχρι τέλους τού έτους μας, είνε κατελιημένα) Ηρώ τών Αποκοκαυρίων (σε περιμένω) Κλειώ Βάλς. (έχει καλώς) Θαλήν (δέν κερ- ράει) Άρμα τού Ποσειδάωνος (εύπορος λοι- πόν!) Ναυκρητιόσαν (έλαβα, ευχαριστώ) Φωτισσιέφανος (έστειλα) Θαλασσομάταν (έλα λοιπόν, σε περιμένω) Πανελλήνιον Πόδον (είδες ότι έδημοσιεύθη σωστά) Αρμυσιον, Δοξιαναϊον, Κρητικοπούλα, Γορμόν κτλ. κτλ.

Είς όσας έπιστολάς έλαβα μετά τήν 12 Σε- πτεμβρίου, άπαντήσω εις τή προσέγγ.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893) Τόμοι 12 (οι έξής: 4, 5, 7, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23) προς φρ. 1 έκαστος, και ταχυδρομικός φ. 1,40 δι τή Έσωτ. και 1,30 δι τή Έξωτ. Τόμοι 7 (οι έξής: 1, 8, 9, 11, 12, 14, 24, προς φρ. 2,50 έκαστος. (Οι Τόμοι τής Α' Περίοδου 2ος, 3ος, 6ος, 10ος και 13ος έξητηλήθησαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1894-1911 Τόμοι 5: τών έτών 1894, 1895, 1896, 1897 και 1898, ών έκαστος τή μάται: Άδεται φρ. 3 — Χρυσόφ. φ. 6. Διά τής Έπαρχ. Άδεται φ. 50, χρυσόφ. 6,50 Διά τή Έξωτερ. » 4, — » 7, — Τόμοι 7: τών έτών 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 και 1905, ών έκαστος τμήματα ελεύθερος ταχυδρ. τελών: Άδεται φρ. 7 — Χρυσόφ. φ. 10. Τόμοι 6: τών έτών 1906, έως 1911, ών έκαστος τμήται: Άδεται φρ. 8 — Χρυσόφ. φ. 10.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ. Νέα ψευδώνυμα: Έλληνική Σημάια α. (Χ.Τ.) Απονοος Χατήρησους, α. (Χ. Η.)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

133ος Διαγωνισμός Δόσεων Αιγύπτου—Νομβρίου

ΟΡΟΙ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ & ΑΓΟΡΑΣΤΩΝ

Οι έχοντες φευδάνυμον ήμπεριμένον διά τήν 1912 συνδρομηταί ή αδελφοί συνδρομητών, δύνανται να συμμετάσχουν τού διαγωνισμού τούτου τών Δόσεων ΔΩΡΕΑΝ.

Πάντες οι άλλοι πρέπει να εισαλείνται διά τās Δόσεις των εκάστου φύλλου, —οικαιδήκασε καί εν είνε, — γραμματόσημον άσφράγιστον 10 λεπτών οι συνδρομηταί καί τάδέλφια των, καί 20 λεπτών οι κατά φύλλον αγορασταί, άλλως δεν λαμβάνονται ήπ' όμιν αλ Δόσεις των.

Ο χάριτης τών Δόσεων επί τού όποιου καί μόνον δέον να γράφωσι τās Δόσεις των πάντες άνεξαίρετως οι διαγωνιζόμενοι, πωλείται εν τώ Γραφείω μας εις φανέλλους, άν έκάστος περιέχει 20 φύλλα καί τιμείται φρ. 1.

Α Δόσεις τού παρόντος φύλλου είνε δικαίαι ανταχόμεν μέχρι τής 31ης Οκτωβρίου πέραν δέ τής προθεσμίας ταύτης, μόνον εάν ληφθώσιν πρό τής δημοσίευσεώς των γίνονται δεκταί.

Τους λοιπούς όρους, βραβεΐα κλπ. ύδε εις τών Όδηγών τού Συνδρομητά, Κεφ. Δ' καί ε', φύλλον πρώτον ε. ε. Ο Όδηγός στέλλεται εις πάντα αιτούντα.

423. Δεξιόγραφος.

Ήπιετον εις εισορα άνθη πλησίον άν θέτης, Μεγαλονήσου πόλεως τόνονα ήκ συνθέσης

Έστάνη υπό τής Μητρός Έλλάδος.

424. Συλλαβόγραφος

Έπιρα μόνο εν άερο Καί κάτι λαμπερό, Κ' έκανα γιά τόν άνθρωπο, κάτι φοβερό.

Έστάνη υπό τού Μουσικηράκη τού Ασοβάδου

424. Μεταγράμματισμός

Έγυλε Ε καί βύλε Ο Καί θά ίδης με θαυμασμό, Πόλες άπ' τήν Έλβετία Νά περνά τήν Ιταλία.

Έστάνη υπό τού Τραλλιανού

425. Στοιχειογράφος

Είς τόν δρόμον θά εύρεθής, Τό κεφάλι άν άραιόσης Από νήσον τού Αιγαίου Καί τόν τόνον μεταθέσης.

Έστάνη υπό Βασιλείου Ν. Μαρτινοπούλου

426. Πυραμίδ

+ Οι σταυροί αποτελοΰν Μοΰσαν, * + * = Φωτιστεί, * * + * * = Σήμερον τής σφαίρας, * * * + * * * = Άρχαία θεά, * * * + * * * * = Στρατηγός, Άθηναίος, * * * * + * * * * * = Νήσος τής Άφρικής

Έστάνη υπό τής Ιδεώδους Έλληνίδος

427. Αριθμητική διά λέξεων

Πόνος — θαλάσσιον φαινόμενον = Άρθρον + (Αΐσθησις φυσικός — ρήμα =) μέλος; τού σώματος. — Άθροισμα ύπολοίπων: Μέγας άρχαίος ποιητής.

Έστάνη υπό Ένα Χιωτάκι

428. Ποικίλη Άποστοχίς

Τό πρώτον γράμμα τής πρώτης τών κάτωθι ζητούμενων λέξεων, τού δεύτερον τής δευτέρας, τού τρίτον τής τρίτης καί ούτω καθεξής, αποτελοΰν ένδοξον Σπαρτιάτην. Σημειώσιν, ότι δλαί αι λέξεις αρχίζουσιν από τού ίδιον σύμφωνου:

- 1, Κόλπος τής Έλλάδος. 2, Θεά. 3, Μοΰσα. 4, Χώρα τής Έλλάδος. 5, Έκπαιδευτήριον. 6, Χώρα τής Εβρώπης. 7, Ρήμα σύνθετον. 8, Άρχαία έσότη. 6, Στρατηγός.

Έστάνη υπό άνη. Εδ. Κομμαδών

429. Έλληποσύμφωνον

ο - ειο - η - αιο - ουη - ει

Έστάνη υπό Αριάντης Άναγνωστοπούλου

430. Γρίφος

δεΰτε δεΰτε δεΰτε εις εις εις δεΰτε δεΰτε δεΰτε εις εις εις δεΰτε δεΰτε δεΰτε εις εις εις

Έστάνη υπό τού Κόματος

ΛΥΣΕΙΣ

Τών Πνευματικών Άσκήσεων τού φύλλου 35

351. Χαϊρέζακος (χαίρε, κακός.) — 352. Χιτών-χιών.—353. Κάκρος-καρπός.

354. Σ ΡΙΣ 355-357. 1, Άλλη (Η ΚΑΛίσις) 2, λάμα (ΠΟΛΛΑ ΜΑΛΛία...) 3, Ύαμα (Γερμανία Ύπέδαλε...) — 358. Ό μύλος, ή Μηλος, τού μύλων. — 359. Γέρον, γέρον, γέρος, γένος, γόνος. ύνος, ύσις, ύσος, Νέσος, νέος.) — 360. ΘΗΣΕΥΣ (Θεΰδωρος, ΜΗλος, νόσις, Με-νέλαος, ΝαβόΓυροδόσορ, Άνόσος.) — 361. Άγάπη τών πλησίον σου ως σεαυτόν.—362. Δόξα εν Ύμίοις Θεού (Δο - έξ εν υψ εις τ' εις θε - α).

ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛΙΚΕ ΣΧΟΛΕ ΑΘΗΝΩΝ

Άνω μέγαρο μετά κήπων καί αύλων.

Τό έν επί τής Λεωφόρου Κηφισίας άριθ. 9. παραπλευρώς τού άνατόρου τής Α. Β. Υ. τού Πρίγκηπος Νικολάου καί έναντι τού άνακτορικού κήπου, (περιοχή 6 χιλιάδων πήγμων τετραγωνικών).

ΔΕΚΤΑ ΠΑΙΔΙΑ 5—14 ΕΤΩΝ

Περιλαμβάνει Έλβετικών νηπιαγωγείων, άθροτικών Σχολείων, Έλληνικών Σχολείων, 4 τμήματα γαλλικών, 2 τμήματα άγγλικών, 1 τμήμα γερμανικών. Επιμελείται καί καθηγεται Εβρώπαιοι.

Τό έτερον επί τής οδού Δραγατσανίου άριθ. 6 παρά τήν οδόν Σταδίου, παραπλευρώς τής Άγγλικής Πρεσβείας.

ΔΕΚΤΟΙ ΜΑΘΗΤΑΙ ΑΠΟ 14 ΕΤΩΝ & ΑΝΩ

Περιλαμβάνει Γυμνάσιον, τριτάξιον τμήμα Έμπορικής Σχολής, Δογματικών τμήμα με φοιτηται μονοστή.

Τά διπλώματα τού Έμπορικού τμήματος καί τού Δογματικού άναγνωρίζονται υπό τής Κυβερνήσεως καί υπό τών Τραπεζών.

Γίνονται επίσης δεκτοί φοιτηται διαταμεινοί έν τώ οικοτροφείω καί σπουδάζοντες τά έμπορικά ή τās έννας γλώσσας. Είς τούτους παρέχεται ιδιαίτερον δωμάτιον επίπλωμένον.

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΝ

Άπενθυντέον:

Διευθύνσιν Έλληνογαλλικής Σχολής Άθηνών.

Διά πάσαν προφορικήν συνενόησιν: Κεντρικά Γραφεία τής Σχολής οδός Δραγατσανίου 6, παρά τήν οδόν Σταδίου.

Διά τούς μακράν κατοικούντας μαθητάς ή Διευθύνσις διαθέτει πολυτελής ιδιόκτητον λεωφορείον, όπως μεταφέρει τούτους έκ τής οικίας των εις τήν Σχολήν.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ανταλλάσσω ταχυδρομικά δελτάκια. Προτιμώ καλλονάς. Διευθύνσις: Mlle Cornélie J. Protormas, Krimtscaja, Caucase (Russie). (1Β', 275)

Συνάδελφοί! Πόσος θάσνηθ ή μίαν ήψρον στό ποιητικώτερον φευδώνυμον τού κύλου μας, στό Δίμα τής Έλευθερίας; — Κερκυραϊκή Αύρα. (1Β', 276)

Αγαπητή Γλυκεΐα Αύρα, καλώς μάς ήλθεσ.—Κερκυραϊκή Αύρα. (1Β', 277)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ 'ΑΓΩΝ.,

Νέα διεύθυνσις τού Συλλόγου είνε: Ανδρέ Αραπίς, Rue Brousse Alleon, 20. Péra, Constantinople. (1Β', 278)

Αγαπητοί ψηφοφόροι, έλπίζω ότι θά τιμήσετε διά τής λευκής σας ψήφου καί τού ποιητικόν φευδώνυμον Άτικη Δόσις.

ΑΤΤΙΚΗ ΔΥΣΙΣ

Ύποψηφία Δημοψηφισματος

Ο: Άνακτα, έν έχω δικό σου τετραδίον. Ρόδου Μοσχοβόλημα. (1Β', 280)

Ανταλλάσσω Μ. Μυστικά, διά τής Διαπλάσιως. Πρατικά τά έν ποιήσει. Ρόδου Μοσχοβόλημα. (1Β', 281)

ΕΒΔΟΜΑΘΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 40ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ίδε τήν λίσαν εις τήν σελ. 369)

ΑΘΗΝΩΝ: Καίτη Τριανταποπούλου, Εύάγγελος Γεωργίου, Άδων. Ζ. Κασιώτης, Βικτωρία Α. Ζήση, Σοφία Μ. Φιλιπποπούλου. ΠΕΙΡΑΙΕΩΣ: Θεοδ. Γ. Βαρελάς, Κ. Γ. Κυρίμης, Όληα Θ. Καζάνη, Έστω. Θ. Καζάνης, Φωτ. Κ. Κόλας.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ:

ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Νικόλ. Α. Λυμφοής, Διον. Δημ. Κιάδης. ΘΗΒΩΝ: Εύαγγελία Α. Αιάσκου. Μιλετ. Α. Αιάσκου. ΚΑΜΑΡΩΝ: Άγδα. Ι. Αναστασάοπουλος. ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ: Ίωαν. Β. Χιηόπουλος. ΔΑΡΙΣΣΗΣ: Ναπ. Μπειλάης. ΔΕΧΑΙΝΩΝ: Ήρωίς τού «2». ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ: Καη Ι. Μπιστονοπούλου. ΠΑΤΡΩΝ: Τούλα Παπαχροντοπούλου, Πατρινώ Ναυσόπουλο, Κ. Ι. Φαρμακίδης. ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Φειδίας Γ. Συλλυμνώτης, Αιλία Α. Λαζαρίου, Βασιλική Κ. Τσουλονχοπούλου. ΧΑΚΚΙΑΔΟΣ: Γεώργ. Μ. Βέκογ.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ:

ΑΔΕΣΑΝΑΡΒΙΑΣ: Άνθισμένη Πασχάλλη, Βράχος τού Ζαλόγγου, Νικ. Γ. Παππας. ΒΑΡΝΗΣ: Τελεά Α. Χατζηπέτρον. ΚΑΒΑΡΝΗΣ: Δελφίν τού Έβξεινου. ΚΑΛΑΜΠΟΛΕΩΣ Παηήγορος Άγγελος, Ξανθομάλλης. ΚΡΙΜΙΣΚΑΓΙΑΣ: (Ρουσίας) Κορηλία Ι. Πρωτογεμό. ΚΩΝΙΝΠΟΛΕΩΣ: Ρόμα τού Βοσπόρου (39) ΜΟΣΧΩΝΕΙΩΝ: Έβάνη. ΣΩΚΙΩΝ: Άντ. Όμ. Αλεξράς Γεωρ. Β. Ίωαννίδης, Ίωαν. Σ. Κανταρτζής, Λούτφος Θεμιστοκλέους, Μιχ. Θεμιστοκλέους, Μαν. Α. Καπας.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τών εύρέσαντων δεδήν τήν λίσαν τά δνόματα έπέθεσαν εις τήν Κληρωτίδα καί εληρωθήσαν οι έξής δύο: ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ή Άθήνας καί ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ Α. ΑΙΑΣΚΟΥ έν Έθίβου, οι όποιοι ένταχθήσαν διά τρεις μήνας, έμιστος από τής Οκτωβρίου.

Πλεονάζον λεπτά 50 διά τόν προσχ ή Διαγων.

Οι άποστέλλαντες άνευ δεκαλέπτου τήν λίσαν δεν άναφέρονται, όστε οι άποστέλλαντες παντάλαπτον άντι δεκαλέπτου. (Γραμματόσημον 60μακρινών 10 παρα. Ισοδυναμεί με 5 λεπτά. Δότε διά 10 λεπτά χρειάζεται γραμματόσημον 20 παρα.)